

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **B. V. C.**, nar. x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. bytem x, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-233/LE-BE03-HA08-2014, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, se přiznává odměna ve výši 6.800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-233/LE-BE03-HA08-2014, rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které namítal porušení zákona o azylu a správního řádu.

Žalobce namítl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Uvedl, že po návratu do země původu by měl těžký život, neměl by dostatek peněz ke splacení dluhu a na léčbu svého otce. Žalovaný však další podrobnosti k jeho tvrzení nezjišťoval, pouze odkázal na zprávu organizace IOM. Ta však nereflexuje postavení osob v obdobné situaci jako je žalobce. Jedná se o osoby, které z Vietnamu vycestovaly za účelem výdělků do Evropy, na tuto cestu byly často nuceny se zadlužit a po svém návratu se ocitají ve zcela bezútešné situaci. Rodina s nimi v mnoha případech nekomunikuje, neboť jejich „neúspěch“ v cizině způsobil ostudu širší rodině. Příbuzní jsou často nuceni též čelit nelegálními praktikami věřitelů, kteří se po nich snaží vymoci dluhy, vzniklé v souvislosti s vycestováním člena rodiny. Ze zahraničí se navrátilí osoby proto nemohou počítat s žádnou podporou svých příbuzných, ocitají se na ulici a nejsou schopny financovat ani své základní potřeby. Existenční problémy žalobce přitom nejsou způsobeny celkově špatnou ekonomickou situací ve Vietnamu, jak se snaží nastínit žalovaný, ale specifickou situací osob, které se do Vietnamu vrací po svém „neúspěchu“ v zahraničí.

Rovněž uvedl, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil, proč se rozhodl žalobci neudělit tzv. humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu). Žalovaný se nijak nezabýval jeho tvrzením o nelehkém životě ve Vietnamu, který může po svém návratu očekávat. Nejasné je též tvrzení žalovaného, že ekonomická a sociální situace žalobce neodůvodňuje udělení humanitárního azylu. Skutečnosti, uvedené žalobcem v řízení, přitom svědčí spíše o opaku.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl především ekonomické potíže a zadlužení, které však nejsou důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany na území ČR, včetně azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Rovněž tak případná ostuda žalobce z neúspěchu v zahraničí není zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany na území ČR. Podle přesvědčení žalovaného se správní orgán rovněž dostatečným způsobem zabýval žádostí žalobce ve vztahu k § 14 zákona o azylu, avšak žalobce v průběhu tohoto řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl, proto se podrobněji touto záležitostí nezabýval. Nelehký život ve Vietnamu se netýká pouze žalobce, ale miliony jeho spoluobčanů, proto v případě návratu do země původu se bude muset o sebe postarat jako ostatní jeho spoluobčané. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 23. 10. 2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále ČR), v níž uvedl, že má nedokončené základní vzdělání, ve vlasti pracoval jako automechanik. Je svobodný, jeho rodiče žijí ve Vietnamu. Opustil Vietnam a do ČR přicestoval v srpnu roku 2008 a pobýval zde do června roku 2012. Poté odcestoval do Rakouské republiky, kde pobýval do listopadu roku 2013. V listopadu roku 2013 se vrátil do ČR a od této doby území ČR neopustil. Vlast v roce 2008 opustil z důvodu zlepšení své ekonomické situace, do ČR přicestoval za prací. O mezinárodní ochranu požádal proto, že situace v jeho rodině není jednoduchá. Otec je vážně nemocen, má invalidní důchod a nedokáže již zabezpečit rodinu. Proto žalobce hodlá zůstat v ČR, pracovat a vydělanými penězi rodinu podporovat. Vypověděl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Případný návrat do vlasti odmítá z důvodu, že se obává, že nebude mít dostatek finančních prostředků k zabezpečení rodiny. Vlastnoručně psaným prohlášením výše uvedené potvrdil a dodal, že v ČR hodlá pracovat, chce pomáhat rodině finančně i nákupem léků.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se žalobcem proveden dne 27. 10. 2014. V průběhu pohovoru uvedl, že po ukončení školy pracoval ve stavebnictví

a také jako opravář motorek. Ve vlasti žijí jeho rodiče a bratr, jiné příbuzné nemá. Z Vietnamu se rozhodl odcestovat z důvodu tíživé ekonomické situace, v zahraničí chtěl najít lepší budoucnost, najít si zaměstnání a pomoci tak své rodině. Po příjezdu pracoval jako prodavač, a dále ve stavebnictví. Odcestovat do vlasti nechtěl, neboť by se tam potýkal se stejnou ekonomickou nouzí jako před svým odjezdem. Jeho otec je nemocný a on chtěl finančně přispívat na jeho léčbu z ČR. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu ekonomické nouze ve své vlasti, v ČR by rád pracoval a pomáhal své rodině. Na cestu do ciziny si vypůjčil finanční prostředky, které hodlá splatit. Proto chce v ČR zůstat a pracovat. V kontaktu s rodiči není, naposledy telefonoval se svým známým pobývajícím ve vlasti v červenci roku 2014. S rodiči v kontaktu není, jelikož pro ně nemá peníze. Ve své vlasti neměl žádné potíže, které by jakkoli souvisely s jeho rasou, národností, pohlavím či náboženským přesvědčením, taktéž neměl žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií nebo armádou. V případě návratu do vlasti by měl těžký život, neměl by dostatek peněz ke splacení dluhu a na léčbu pro svého otce. V závěru pohovoru ozřejmil, že jeho dluh vznikl současně s jeho odjezdem do ČR. Peníze si vypůjčil z banky i od soukromých osob. Svůj dluh částečně splácí, ale více peněz posílá prostřednictvím známých na léčbu otce. Naposledy mu poslal peníze koncem roku 2013. Hodlá pracovat jako prodavač na tržnici SARA a tímto způsobem zabezpečovat rodinu. Jiné důvody, které by jej vedly k odjezdu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl.

Dne 11. 11. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud jde o otázku humanitárního azylu, zabýval se zejména sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce uvedl, že je zdravý a v průběhu řízení nehovořil o konkrétních skutečnostech, které by měl vzít žalovaný v této souvislosti v potaz. Na základě zhodnocení všech těchto aspektů žalovaný konstatoval, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

Dále uvedl, že v případě občanů Vietnamu navracejících se po dlouhodobém pobytu zpět do Vietnamu je zcela zásadní rozlišení důvodů jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí. Ve Vietnamu je součástí státní politiky umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. V současné době jich pobývá mimo území Vietnamu několik milionů a příjmy, které posílají ze zahraničí svým rodinám a příbuzným ve Vietnamu, jsou při místní absenci sociálního zabezpečení zcela zásadní položkou, která umožňuje obrovskému množství místních obyvatel vyrovnat tento handicap. Státní fiskální a důchodová politika s těmito příjmy v zásadě počítá a státem řízená podpora vycestování tak narůstá až oblodných rozměrů. V zásadě se jedná o příjem, jehož výpadek by stát nebyl schopen žádným způsobem kompenzovat. Stávající zkušenost v zásadě jasně ukazuje, že vietnamský občan je schopen udělat praktický cokoli proto, aby se dostal do zahraničí a zde se dlouhodobě či trvale usídlil. Stát ho v tom symbioticky podporuje, a je tedy ochoten přehlédnout, pokud v cestě za tímto cílem použije téměř jakýkoliv prostředek. V tomto případě by pravděpodobně příliš nevadila ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podepřena ostřejší a z vietnamského pohledu zostuzující kritikou režimu, strany či konkrétních představitelů. V případě neúspěšných žadatelů tak problém může spíše nastat v soukromoprávní rovině v případě, že se jedná o osobu, která se za účelem cesty do zahraničí zadlužila a při příliš brzkém návratu nebude schopna tyto dluhy splácet. Toto však není případ žalobce. Žalovaný doplnil, že státní vietnamské orgány nejevily o osobu žalobce žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti, a vzhledem ke skutečnosti, že nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, nemá žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce namítl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Tato námitka není důvodná. Pakliže žalobce argumentuje tím, že by měl v případě návratu do Vietnamu těžký život vzhledem k nedostatku peněz a dluhům, pak soudu nezbývá než konstatovat, že takovéto ekonomické potíže nejsou z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany zjevně relevantní a nepředstavují „nelidské či ponižující zacházení“ ve smyslu § 14a zákona o azylu. Totéž platí v případě „odvržení“ rodinou v zemi původu – navíc soud dodává, že tato argumentace je ryze spekulativní, jelikož žalobce sám nemá žádné důkazy, že by konkrétně v jeho případě k takové reakci rodiny mělo dojít. Obává-li se žalobce nelegálních praktik ze strany věřitelů, pak soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že státní orgány Vietnamu nejsou schopny nebo ochotny poskytnout mu účinnou ochranu v případě reálné hrozby ze strany věřitele. Navíc i tato obava je v případě žalobce ryze spekulativní, jelikož z jeho výpovědi nevyplynulo, že by on sám, či jeho příbuzní v zemi původu, byli věřitelem vůbec kontaktováni, natož aby jim bylo např. vyhrožováno. K tomu soud dodává, že případné následky nesplacení dluhu, předvídané vietnamským právem, nemohou být důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany, jelikož tento institut nelze využívat k vyhýbání se plnění závazků.

Žalobce dále brojí proti nedostatečnému zohlednění toho, zda je jeho případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud však konstatuje, že žalovaný při hodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobce, z jeho věku a dobrého zdravotního stavu, který žalobce opakovaně potvrdil. Proto uzavřel, že se v jeho případě nejedná o zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Otázkou, zda případ žalobce lze považovat za případ hodného zvláštního zřetele, se tedy zabýval. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je soudem plně meritorně přezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Soud se proto zaměřil na otázku, zda žalovaný ve vztahu k tomuto neurčitému právnímu pojmu neučinil nesprávný úsudek a nepominul některý z případů hodných zvláštního zřetele, který by mohl ovlivnit jeho výslednou úvahu o udělení či neudělení azylu. V tomto ohledu však soud v postupu žalovaného pochybení neshledal, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly, přičemž žalobce žádné mimořádné okolnosti, které by mohly být „okolnostmi hodnými zvláštního zřetele“ ani sám neuvedl – ekonomické obtíže v případě návratu do vlasti takovou skutečností být nemohou.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. Odměnu soudem ustanovené zástupkyňe žalobce určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová